VĚSTNÍK

Praha 25. října 2017 **Ročník X., Číslo 10**

ZAMYŠLENÍ

Říjen a jeho události, ať minulé či současné jsou vždy plné emocí. Možná o to víc, pokud v daném roce probíhají volby a vzhledem k tomu, že v naší zemi probíhají volby téměř permanentně, platí to vlastně kdykoliv. Volby máme, či bychom měli mít spojené s volbou, pokud možno svobodnou. Vždyť svoboda je heslo, které nám nabízejí téměř všechny politické subjekty, které se do voleb hlásí. Letos jich bylo 31 a do poslanecké sněmovny se jejich prostřednictvím hlásilo 7.524 uchazečů, tedy o jeden mandát se ucházelo 37,62 osob. Ano, sedm a půl tisíce lidí si myslí, že budou prospěšní celému národu. Nebo mají jiný důvod?. Poměr získat křeslo je tedy přece jen lepší než pravděpodobnost vyhrát v Účtenkovce či jiné loterii. Jenže tam alespoň člověk ví, co může dostat.

Výsledky voleb překvapily i zkušené odborníky. Nemá smysl se zabývat tím proč jedna či druhá strana dostala tolik hlasů. Tristní je to, že ačkoli téměř každý nadává na současnou situaci, platy, ceny másla či jinou ožehavou otázku, která se právě objeví, máme mezi sebou 3.279.868 jedinců, kteří prostě k volbám nepřišli tj. 39,16 %. Ano každý čtvrtý se opravdu vykašlal na možnost využít své právo volby. Letos bylo v celé zemi připraveno 14.865 volebních místností, to je čtyřikrát více než je poštovních poboček, těch je 3.868. Takže čas na cestu do volební místnosti byl rozhodně kratší, než cesta na poštu, kam chodí (mnohdy s nechutí) téměř každý. Přesto se přes tři milióny lidí rozhodlo, že jim těch pár minut za námahu nestojí. Pak se nedivme, že výsledky dopadly tak jak dopadly.

Mnozí svádějí výsledky voleb na jakési světové trendy, které postihly západní Evropu i USA. Prý jde o znechucení onou dosavadní politikou a hledání nových cest. Žádná nová cesta neexistuje. Pokusy o změnu existují na této planetě odjakživa. Novou cestou byla před sto lety i bolševická revoluce v Rusku, která nakonec přinesla na Zemi jen bídu, teror a zotročení lidí. Reakcí na levicovou revoluci byl zrod pravicového extremismu hnědých košil, které mnohé bolševické metody převzaly a „vylepšily“. Oba extrémy si naše republika zažila plnými doušky a přesto se pořád najdou lidé, kteří se z toho nedokázali ponaučit a stále věří na prostá demagogická hesla, která jsou nesplnitelná nebo zcela bludná. Kdyby to opravdu fungovalo, už dávno bychom byli všichni nejspokojenější, nejbohatší a nejzdravější lidé na světě. Jistěže volební sliby a hesla jsou jen volebními hesly a mají pouze upoutat. Ale nedá se ani chovat stylem, je po volbách, tak na to co kdo říkal zapomeňme. Je to stejné jako říkat, dobře něco jsem ukradl, ale tak to vrátím a zapomeneme na to. Vždyť se nic nestalo.

Jenže ono se stalo. Pokud čtyřicet procent z nás rezignovalo na demokratickou volbu, může se snadno stát, že příště už nebude svobodná volba a budete si moci jen vybrat mezi zlem a větším zlem. Nesmíme rezignovat na základní principy svobody, pro kterou téměř v každé české rodině bojoval či zemřel alespoň jeden legionář nebo politický vězeň obou režimů. Snadno se pak stane, že rezignujeme i na to, čemu se říká morálka. Masaryk říkával „Nebát se a nekrást!“. Heslem dneška je „Všeci kradnú“. Říká se, že každý národ má jen takovou vládu, jakou si zaslouží. Je to s námi opravdu tak špatné, že nám klasické morální hodnoty už nic neříkají a vše přepočítáme jen na business a peníze. Stát není firma a občané nejsou jeho zaměstnanci. Pokud, ale budou všichni jen brát, protože přijímat je snadné, brzo se staneme závislými a závislost vede jen k bídě. Není důležité, zda jde o závislost na tabáku, alkoholu, drogách, penězích nebo slibech. Zamyslete se, až Vám příště bude někdo něco slibovat. Když Vám někdo říká, že to s Vámi myslí dobře, přemýšlejte co z toho má on?

ZAPOMENUTO

V Praze existovala dlouhá léta vinárna a obchod vínem s prostým označením Šulc-Víno-Praha. Jen poměrně krátce byl v jejím čele Josef Šulc, podle kterého se firma jmenovala. Historie malého podniku je však docela zajímavá a tak stojí za krátkou zmínku.

Josef Šulc se narodil ve čtvrtek 22. března 1860 ve Velkých Hořešovicích v rodině zdejšího kupce Václava Šulce a jeho ženy Antonie rozené Mannsfeldové v domku č.28. Zřejmě zdědil po otci vlohy k obchodu, kterému se začal také věnovat. O jeho dětství a dospívání se nic neví, jisté je, že se po roce 1878 odstěhoval z Hořešovic a v říjnu 1886 se usadil na Horním Novém Městě Pražském v domě čp. 555 na Karlově náměstí a otevřel zde obchod koloniálním zbožím a vínem. Byl to nejprve klasický krám, kde se dal koupit i petrolej. Skoro dva roky trvala tato smíšená živnost, která ovšem příliš neprosperovala a Šulc uvažoval i o prodeji celého krámu. Nakonec však zvítězily obchodní geny a rozhodl se specializovat pouze na lihoviny a zejména víno.

Šulcův obchod vínem a vinárna na Karlově náměstí v Praze v roce 1908 (T10001)

Právě ve víně našel velký potenciál. Už v roce 1890 se stal velkoobchodníkem. Specializoval se na mělnická vína, ale šel ještě dál a koupil vlastní vinice v žernosecké oblasti, konkrétně vinice pod Košťálovem u Třebenic. Ve sklizni v roce 1904 se zde podařilo vypěstovat unikátní hrozen vážící 4,91 kg. Tento obrovský hrozen vystavil ve své vinárně a výtěžek věnoval Ústřední matici školské.

Dar matici nebyl náhodný. Tento obranný spolek podporoval vznik menšinových českých škol v národnostně smíšených oblastech, kam Litoměřicko patřilo. Boj Čechů s Němci probíhal nejen v pohraničí, ale i v Praze a často se skrýval i v inzerci obchodů s hesly „kupujte české zboží“. Snad i díky tomu mnoho obchodů a obchodníků zviditelnilo jako česká firma a rozšířila se do českých domácností víc než neoblíbené německé podniky. Josef Šulc, ale touto cestou nešel, vydal se cestou politickou. Stal se členem Národní strany svobodomyslné tj. Mladočechem a v prosinci 1893 byl poprvé zvolen obecním starším Král. hlav. města Prahy, tj. členem zastupitelstva ve II. sboru. Díky svému zvolení postupně zasedl jako člen v desítkách městských komisí. Seděl dlouhá léta v hospodářské, od roku 1914 i ve finanční komisi. Od roku 1903 byl členem dozorčí komise pro výběr potravní daně. Když byl 19. března 1906 zvolen městským radním, zasedl v komisi pro stavbu pomníku Palackého v Praze, v komisi sadové a též v komisi pro věci tiskové. Stal se rovněž inspektorem pro dohlídku v domech obecních a nadačních, kde spravoval pět činžovních domů na Novém Městě a dva v Braníku, dále pozemky v Podolí a Bráníků včetně dohledu nad zdejšími lomy a také přívozem.

V roce 1903 se stal členem komise pro veřejnou dlažbu, kde dohlížel na provedení úseků od Myslíkovy a Žitné ulice až k Vyšehradu, později až k Václavskému náměstí. Od roku 1909 seděl ve správní radě Pražských obecních vodáren, v dozorčí radě vodárenské kanceláře. Byl dohlížitelem nad obecní vodárnou v Podolí a inspektorem vodáren Nové Mlýny, Štítkovské mlýny, Novotného lávky včetně přečerpávací stanice v Sokolské ulici. V roce 1914 byl v dozorčím Obecního domu města Prahy a zasedal v komisi pro udílení medailí a diplomů uznání. Po vypuknutí války se stal členem komise pro dodávku oděvů a obuvi. To však zdaleka nebyl konec výčtu jeho aktivit.

Angažoval se rovněž v oblasti sociální i školské. Byl členem komise pro organizaci chudinství a zřízení stravoven. Dohlížel na chudobinec u sv. Bartoloměje na Novém Městě či na ten u sv. Vojtěcha na Vyšehradě a později ve Vyšehradské třídě, kde je dnes ministerstvo spravedlnosti. Byl členem spolku České dětské nemocnice v Sokolské třídě, člen komise pro jubilejní zaopatřovací ústav král. hl. města Prahy. Už v roce 1897 byl zvolen do výboru České obchodní školy pokračovací Nového obchodního grémia města Prahy, kde z titulu této funkce měl dohled nad školou u Nejsvětější Trojice pro chlapce ve Vladislavově ulici a Novoměstskou obecnou školou pro chlapce. V roce 1914 se stal členem komise pro kontrolu soupisu dítek školou povinných pro Nové Město. Od roku 1910 byl členem komise pro patronát a kostely.

Nejlevnější pramen rakouských, uherských a italských přírodních vín firma

Josef Šulc,

Praha, Karlovo nám. č. 33

zasílá víno v soudkách od 15 litrů pr. litr (transito) 24, 30 a 35 kr.

Vina v lahvích, červená a bílá, velká láhev 28, 32, 35, 40 až 1 zl. Česká vína z vinic kníž. Ferd. z Lobkovic dle cenníku. Španělská vína zl. 1, 1·20, 1·50, 2·00. Cognac uherský zl. 1, 1·20, 1·50, 2·00. Jam. rum 80, zl. 1, 1·20, 1·50. Nejjemnější čaj pr. 1 kg. zl. 3—3·50.

Vinné sklepy: Praha 555-II. Vinohrady č. 801.

Cenníky se na požádání zašlou. 637

Spojení sociálních a hospodářských otázek využil ve volené funkci hospodářského dozorce městské věznice pod Slovany, kterým se stal v roce 1903. Později byl dokonce inspektorem věznice a měl dohled nad městskou stráží. Po roce 1906 byl rovněž inspektorem pro případ povodní na pravém Vltavském břehu. Mimo to byl čestným členem Bratrstva vzájemně se podporujících živnostníků a řemeslníků, pokladníkem Spolku pro zřízení a udržování jubilejní Obchodní nemocnice v Praze a předsedou Okrašlovacího spolku v Bráníku, Krči a okolí.

Pronikl i do oblasti kulturní, když byl v roce 1906 zvolen do správního výboru Českého Filharmonického družstva, zapsaného společenstva s ručením obmezeným, zajišťující provoz České filharmonie. V letech 1908-1911 byl členem výboru Městské spořitelny Pražské a mezi lety 1913-1916 byl dokonce členem ředitelstva. Dosáhl postavení i jako přísežný soudní znalec vín u obchodního soudu a byl městským znalcem pro vyvlastnění v obvodu asanačním.

Šulcův podnik rostl nejen obchodně, ale i počtem zaměstnanců. Otevřel pobočný sklad na Královských Vinohradech v domě č.p. 801 na rohu Karlovy a Puchmajerovy ulice (dnes Jugoslávské a Lublaňské). Účastnil se řady mezinárodních výstav, na té v Paříži získal za svá vína bronzovou medaili města Paříže. V roce 1903 se podnik Josef Šulc stal protokolovanou firmou. V září 1904 byl Šulc požádán Královéhradeckým biskupským ordinariátem k výběru a dodávce vín pro duchovenstvo celé diecéze pro mše svaté. Bylo to na doporučení pražské knížecí arcibiskupské konzistoře, která už v lednu téhož roku zvolila Šulcovu firmu ke svým dodávkám. Šulc složil přísežný slib, že bude dodávat výhradně čisté přírodní víno pro mše i potřeby kněžích. Arcidiecézemi byl vybrán pro svoji solidní pověst svědomitého křesťanského obchodníka, který podporuje umění i snahy katolické. Vína pro arcidiecézi dodával ze své vinice pod Košťálovem, ale i z najaté Žernosecké vinice, jenž si pronajal od Karla hraběte Schönborna.

Přísežný znalec vín, nájemce arcibisk. vinic
Josef Šulc,
majitel vinných sklepů v Bráníku u Prahy, majitel vinic, dodavatel léčebných ústavů, klášterů a farností, ověřen jest nejdůstojnější knížecí arcibisk. konsistoří dodávati
vína mešní!
Zasila vina ta i v soudkách 15, 30, 60, 100litr. atd., litr za 70—80—90 hal. a výše. Dle přání též v lahvích. Za čirost vin ručím. Račte si psáti o cenník.
Adressa: Josef Šulc, vinné sklepy v Bráníku u Prahy. 229
Upozorňuji, že obchod vinem na Karlově náměstí v Praze pod firmou Šulc-víno-Praha jsem byl bohužel nucen ze zdravotních ohledů před časem předati p. J. V. Šimonkovi a ponechal jsem sobě již dříve zařízený obchod vinem a vinařství v Bráníku u Prahy, kterýžto závod sám osobně řídím.

V roce 1905 získal v Bráníku zemědělskou usedlost č.p. 77, zvanou Na Křížku. Tu dal upravit v novorenesančním stylu a přestavěl jí na restauraci. Budova byla vyzdobena sgrafity Ladislava Nováka, ve stylu Mikoláše Alše. Později tento zámeček sloužil i jako sklady vína a vinařství.

V roce 1908 se Praha připravovala na návštěvu císaře Františka Josefa I. v jubilejním roce 60. let jeho vlády. Šulc, tak jako mnozí jiní, dal v květnu svůj obchod slavnostně vyzdobit jubilejními symboly. Právě z této doby je snímek průčelí jeho obchodu. Na snímku před obchodem není Šulc sám, stojí tam nejen se svými zaměstnanci, ale také asi se svým novým společníkem. Do roku 1907 byl Josef Šulc a jeho firma na samém vrcholu. Bylo až s podivem, že při tolika veřejných funkcích byl schopen řídit velkoobchod vínem, vinárnu, starat se o vinice a ještě dělat politiku. Jenže právě enormní tempo a velké vytížení vedlo k Šulce k jeho fatální chybě. Alespoň tak to roku 1912 veřejně tvrdil sám Šulc. Celou pravdu už nezjistíme, ale část najdeme v novinách.

Branické vinařství Josefa Šulce, 1910 (T2840)

Vše začalo počátkem roku 1908. Josef Šulc onemocněl a začal uvažoval o přijetí ředitele či společníka, který by mu ulevil od starostí. Byl mu doporučen tehdy jistý Jan Šimonek. Narodil se 16. května 1869 v Sedleci u Mělníka. Jeho otec, rolník, Václav založil v 50. letech 19. století vinařství J. V. Šimonek. Jan koupil v srpnu 1898 od Jana Karla Haupta jeho firmu J. K. Haupt, která měla vinice a vinné sklepy na Mělníku a První mělnickou vinárnu v Praze. Šimonek také vyráběl první mělnický koňak a od roku 1899 dovážel medicinální vína Sherry, Port, Tokay a americká vína a kalifornský koňak od J. Körbel & Bros.

Vinařství Josef Šulc v Bráníku po r. 1920 (T4378)

Šulc se sešel se Šimonkem v jedné pražské kavárně a zavedli rozhovor. Podle Šulce prý Šimonek náhle vytáhl kus papíru, na který tužkou napsal, že mu Šulc obchod prodá a dal mu ho podepsat. Aniž by se přesvědčil o povaze a pověsti, nerozvážně papír podepsal. Šimonek měl při nástupu do obchodu složit polovinu peněz za zásoby s tím, že pak do roku může celý krám koupit. Zde se začínají verze obou účastníků rozcházet. Podle Šulce prý nezaplatil ani korunu, tedy o převzetí firmy nemohlo být ani řeči. Šimonek tvrdil, že mu podle smlouvy z 8. února 1908 prodal celou firmu Šulc-Víno-Praha za cenu 165.108,83 K ke dni 1. března 1908 s tím, že měl zůstat ještě rok jako tichý společník a zavázal se, že nebude už nikdy provozovat obchod vínem a pro svoji vinárnu v Braníku bude odebírat víno od Šimonka.

Při nákupu vína vzpomeňte vždy na tři slova
ŠULC-VÍNO-PRAHA
Karlovo náměstí. 03500
Kde nejlepší a nejlevnější vína všech druhů nakoupíte.
Mělnická vína firmy J. V. Šimonek.

Spor však zřejmě vygradoval až na podzim 1911, do té doby si zdánlivě oba obchodní partneři na svoji původní domluvu nijak nestěžovali. Spor vznikl o dodávku mešních vín. Šulc totiž vybudoval vedle vinárny i vinný sklep a začal dodávat víno svým starým zákazníkům s uvedením, že patří mezi zavedené církevní dodavatele. Vlastně měl přebrat Šimonkovi klienty, které mu prodal. Oba protivníci začali hojně inzerovat v tisku s uvedením, že ten druhý lže. Při zpětném pohledu však pravda stojí spíše na straně Šulcově. Šimonek mu za zásoby vína vlastně zaplatil z peněz podniku, který od něj převzal. Protože mu stále dlužil, nechal na něj přepsat čtyři staré domy ve Vysočanech (čp. 116, 134, 136 a 153), které však byly zadlužené a nájemné z nich vybral na tři roky dopředu. Kromě toho mu domy vlastně nepatřili. Byly jeho ženy, která je získala po otci, staviteli Václavu Čelikovském. Nakonec byla u notáře podepsána 13. března 1910 smlouva, která anulovala všechny předešlé a řešila prodej firmy Šulc-Víno-Praha. Šulcovi v ní byla výslovně uvedena výjimka závodu v Braníku, který zůstal nedotčen z doložky o nepodnikání v oboru. Šimonkovi navíc připadla povinnost nedoplatek za podnik uhradit dodávkami vína. Vlastně tak získal celý podnik jen za cenu zásob, hodnotu zavedeného podniku včetně částky za jeho odstoupení tak vůbec nebyla řešena.

Šimonek převzal dosavadní zaměstnance vinárny na Karlově náměstí. Jenže, ani s nimi neměl dobré vztahy. To se znovu projevilo v roce 1912, kdy vedl se Šulcem tiskovou kampaň. Tehdy Šulce obvinil, že přemluvil své bývalé podřízené, aby mu dali výpověď a založili mu jen pár kroků od krámu konkurenční obchod. Obvinění byla lichá a na pomluvu sami reagovali.

U Šulce dlouhá léta pracovali jako účetní Jan Sudík a jako obchodvedoucí Alois Bedřich. Ten zaučoval mladšího bratra Adolfa jako obchodního příručího. Když Šimonek převzal podnik, velmi mu záleželo, aby si dlouholeté odborníky získal na svoji stranu. Sliboval jim velkou budoucnost, ale ve skutečnosti je chtěl jen využít, aby mu pomohli zapracoval mladší a lacinější síly na jejich místa. Po dvou letech ho prokoukli a korporativně odešli koncem dubna 1912 sami než jim stačil dát výpověď. Založili veřejnou obchodní společnost Sudík & Bedřich a v sobotu 29. června 1912 otevřeli pouhých 90 metrů od Šimonkova obchodu v novostavbě domu na Karlově náměstí č.p. 550 zvaného „U Kamenného stolu“ reprezentační velkoobchod vínem a lahůdkami. Na rozdíl od Šimonkových firem existovaly vinné sklepy Sudík & Bedřich ještě v roce 1949. Svým přístupem si získali mnohé dřívější zákazníky a podpořil je i vinař Josef Viktorín z Mělníka, který jim svěřil výhradní prodej vína pro Prahu.

Situace se krátce po štvavé tiskové kampani uklidnila a do obchodu Sudík & Bedřich, stejně tak jako do vinařství Josefa Šulce v Braníku přicházeli nejen noví, ale i staří zákazníci, kteří měli ne k firmě, ale k jejich představitelům důvěru, získanou poctivým budováním původní Šulcovy firmy. Šimonek nebyl vysloveně podvodník, jako vinař měl vyhlášené víno, jenže jeho postup a chování se prostě dřívějším zákazníkům nelíbilo a tak odešli. Šimonek asi neuměl jednat s lidmi. Možná, že stojí za zmínku ještě jedna událost. Jedním z lidí, které si do obchodu přivedl byl obchodní příručí Ludvík Strážnický z Moravy. Bylo mu 20 let a původně měl nahradit zkušeného Aloise Bedřicha. V obchodu se ale příliš neosvědčil a 15. února 1912 ho šéf propustil. Týden poté, v noci na pátek 23. února se Strážnický opíjel v nedalekém hostinci v Malé Štěpánské, kde si dodal kuráž. S pomocí žebříku vlezl na dvorek a vnikl do krámu bývalého zaměstnavatele, kde ukradl přes 900 K. Zatkli ho hned druhý den, když šel zaplatit dluh do hostince. Šimonek v něj přitom vkládal tolik nadějí.

Jan Šimonek se v dalších letech snažil, byť v menší míře, stále převzít Šulcovy zákazníky zpět. Pronikl i do Bráníka jako konkurent. V roce 1915 uzavřel pachtovní smlouvu s knížetem Lvem kardinálem Skrbenským na 2 ha zdejších vinic, kde rostlo 18.827 vinných keřů. Aby mohl víno zpracovat, najal a v roce 1916 koupil starý Branický pivovar č.p. 44. Agrární banka mu 30. srpna 1916 poskytla úvěr 25 000 K na jeho nákup. Odhadní cena nemovitosti byla 105.000 K. Vinici v roce 1921 koupil někdo jiný s podmínkou jejího zachování, ale silné mrazy v roce 1929 ji zničily a již nebyla obnovena.

Šimonkova reklama na vstupní bráně do Edenu, 1921 (T1026)

Šimonkovo podnikání už nešlo správným směrem. Do roku 1920 měl jeho obchod vínem milionový obrat, rok poté přišla krize. Aby si získal nové odbytiště silně se angažoval v projektu zábavního parku Eden ve Vršovicích. Jeho výstavba přišla na 15.523.200 Kč a vznikl zde dluh přes 10 milionů. Jeho společník Vilém Pflanzer byl umístěn pro duševní chorobu do sanatoria. Eden a záhy Šimonkovy firmy se ocitli ve vyrovnávacím řízení. Jan Šimonek zřejmě tlak na svůj konec neustál. Onemocněl a ve vážném stavu byl dopraven do Pražského sanatoria v Podolí, kde v pondělí 17. prosince 1923 zemřel. Vinárnu a vinařství na Mělníku převzali jeho synové Miroslav, Vladimír a Václav. Miroslav převzal podíl v Edenu, kde se na 25% vyrovnal s věřiteli. V lednu 1925 začal trestní soud řešit případ úpadku Edenu a obvinil žijící společníky firmy pro přečin úpadku zaviněného nedbalostí a dva z nich ještě pro zločin podvodu. Naštěstí se vyrovnáním potomci Šimonka žalobě vyhnuli. Velkoobchod vínem převzal nejmladší syn Václav, ne na dlouho. Ve věku pouhých 21 let, 30. června 1926 zemřel. Následně pražskou vinárnu koupil vinárník Krása. Mělnické vinice odkoupila firma M. Uher na Mělníku založená v roce 1918.

Josef Šulc se po prodeji podniku Šulc-Víno-Praha odstěhoval do nedaleké Salmovské ulice č.p. 2002 a až do 2. světové války provozoval vinařství v Bráníku. Otázkou zůstává, jak to bylo s jeho záhadnou nemocí v roce 1908, když opustil podnik, ale přesto stále vykonával mnohé veřejné funkce. Ve 20. letech je již opustil a ještě v roce 1930 oslavil 70. narozeniny. Jeho další stopa se již ztrácí. Po příběhu zůstalo jen pár výstřižků z novin a pár fotografií.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

PAMĚTNÍ BANKOVKY „MUŽI 28. ŘÍJNA“ VYCHÁZÍ V LETECH 2013-2018 V LIMITOVANÉM ČÍSLOVANÉM NÁKLADU POUZE 600 KUSŮ.
OBJEDNÁVKY PIŠTE VÝHRADNĚ NA ADRESU na adrese muzeum@das-mcp.cz

Muzeum cenných papírů, nadační fond, Pod Vilami 1038/13, 140 00 Praha 4 - Nusle, IČ 28 42 98 93, fond zapsán v nadačním rejstříku MS v Praze N 697.
Věstník je vydáván měsíčně jako zpravodaj o činnosti fondu a jeho sbírkách. Je šířen prostřednictvím webových stránek muzea za pomoci DAS MEDIA, a.s.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí. **Šíření všech reprodukcí i textů bez dalšího souhlasu MCP je zakázáno a podléhá autorskému a reprodukčnímu právu.**